

hotel, šel sem domov po motiko in se odkopal. Ej, pa so priletele tiste sitne, lahkožive ptice, katere vrabce imenujemo, pa so začeli čivkati in me dražiti:

„Jurij Brnezal
K' je mekinje vkup vezal!“

Veš, da me je pogrelo, da se ta spaka ptičja z menoj norčuje, pograbil sem motiko, zagnal jo za vrabci in poldruga vrabca ubil. Potem sem pa še pot zažgal, pa je motika zgorela, držalo je pa ostalo. — Zdaj pa veš ti kosmatinec kosmati, kaj ni nikdar bilo, niti ne bode, pa mi hitro daj ognja! — Končal je najmlajši brat; vender si je moral sam vzeti ognja, ker se je kosmatinec od samega smeha po zemlji valjal in se še le čez nekoliko ur zavedel.

Donesel je najmlajši brat ognja in bratje so pekli ribe, da je bilo veselje gledati. In ko so jih spekli, pohrustali so jih kar s koščicami in še meni, ki sem tudi poleg stal in jim kuriti pomagal, še meni niso ničesar pustili, pa se še danes na njé jezim!“

Končal je Bedasti Tine, ponosno vzdignil svojo debelo glavo, oči so se mu zasvetile, pogledal je nas, zgrabil kos kruha in ga začel mlesti sè svojimi belimi zobmi. — — —

Pripovedoval pa ni tisto popoldne več.

Zadnja cvetica.

Cvetka zala, cvetka mila!
Kaj, da zdaj še le priklila
Vèn iz trudne si zemljé,
Ko vsa radost proč vže gré?

Glej osamljene gredíce!
Tvoje miljene sestrice
Je zavila v žalni prt
Neizprosna, blede smrt.

Hribe, dole megla krije,
Solnce gorko več ne sije,
Slana ropa zemlji kras
In naznanja zimski čas.

Le ti sama si ostala,
Cvetka mila, cvetka zala!
Smrtna kosa ti pretí;
Oj, kako se smiliš mí!

Ptice so nas zapustile
In na jug se preselile,
Nima pevk več divni log,
Vse je pusto krog in krog.

Res prirodi si kraljica
Zadnja letošnja cvetica;
A ta slava kratka bo,
Kmalu pojdeš pod zemljo.

Cveti cvetka, divno cveti,
Naj ti solnce gorko sveti,
In prikliči mladi maj
Skoraj zopet k nam nazaj!

P. V. B.

